

Střípky z naší farnosti

Č. 11

Zpravodaj farnosti Kněždub

1/2014

*„Ať srdce každého člověka rozkvétá každý den
jako jarní květina.“*

Pohlédnutí za nasbíranými „střípky“

*„Já, Pane Bože můj, jsem jen roztráštěná nádoba
a tisíc kousků srdce je jako tisíc slz Tvých.
Ty s láskou střepy skládáš a hle, zde je má podoba ...“*

Tak jako se Bůh snaží vytvořit člověka cele k obrazu svému, tak se i my farníci snažíme vytvořit tento farní zpravodaj k obrazu naší farnosti.

Zpravodaj se skládá z nejrůznějších střípků, ale mnohdy dá hodně práce a úsilí najít nějaké ty střípky. Možná i víme, kde leží, kde je hledat, ale jako by je nikdo nechtěl sbírat. Možná jen schází trochu více odvahy ...

Střípky naší farnosti vychází již druhým rokem. Původní myšlenka byla vytvořit společným dílem jakoby obraz naší farnosti. Lidí, kteří žijí duchovně spojeni s Ježíšem. A kostel při nedělní mši svědčí o tom, že lidí, kteří o Ježíše stojí, je hodně. Ať už starších nebo mladších. A každý má určitě nějaký ten střípek ze svého duchovního života. A určitě se najdou i ti, kteří by mohli napsat, třeba jen krátce, nějakou zkušenost, radu, svědectví, svůj postřeh zkrátka něco, co by dotvářelo tu pravou duchovní podobu naší farnosti s odleskem ve farním zpravodaji.

Každé obohacení v podobě krátké úvahy či vyprávění bude pro naši farnost jen ku prospěchu. A postupně z těchto střípků, z těchto osobních střípků, se může i naše farnost společně o trochu více přiblížit poznání Boha.

Je třeba předávat duchovní zkušenosti, nebát se mluvit o malých záležitostech, které se dějí. Nestydět se otevřeně mluvit o své víře, o svém osobním vztahu k Bohu. Protože jedině pravá víra v Boha činí ty záznaky.

A my, farníci, můžeme být vděční, že máme v naší farnosti právě takového kněze, kterým je otec Miroslav. Kněze, který nám předává to nejcennější – zralou a rozvážnou moudrost, která pramení i v jeho srdci. A tu předává všem v podobě čisté a průzračné vody. Jako by nás svými slovy neustále kropil tou křtící vodou, abychom si každý okamžik připomněli, že to je ta voda, která nás má očišťovat. To je ta voda, která dopomůže člověku očistit své srdce.

Ať už tedy opět každý sám za sebe popřemýšlí, zda by mohl nějakým svým střípkem dotvořit podobu tohoto zpravodaje a povzbudit tak naši farnost k hlubšímu uvažování o smyslu života, smyslu víry...

Zamyšlení na pokračování JAK PROŽÍT SVŮJ ŽIVOT (5)

*„Prožívat každý okamžik,
jako by to byl ten poslední.“*

Každý náš den je takový, jaký ho sami prožijeme. Nikdo a nic nemůže zkažit náš den, pokud to nedovolíme. My jsme správci svého vlastního já. I kdyby na nás útočilo hodně špatných vlivů, spoustu pomluv, křiku, nespravedlnosti, je jen a jen na nás, jak si s tím poradíme. I když do nás zasévá někdo nekvalitní zrna, je jen na nás, zda umožníme těmto zrnům růst. Nebo naopak, zda tento plevel odstraníme a umožníme tak vyrůst kvalitním plodům. Protože, jak píše i evangelista Marek, člověka nemůže znesvětit to, co do něj vchází, ale právě to, co z člověka vychází, to jej znesvěcuje.

Je důležité přemýšlet o svém životě. A to nejlépe každý den, protože každý den je hodně „bohatý“, i když se třeba navenek nic neděje. Přece jen se toho v nitru člověka může odehrávat hodně. A právě nitro člověka je to nejcennější, co vlastně člověk má a to jediné může předložit Bohu. Jedině jeho nitro je pro Boha to nejhodnotnější. Všechno ostatní, co udělal, dokázal, poznal, objevil..., je pro Boha to vedlejší. To, na co se Bůh každý den dívá, je to krásné uvnitř člověka.

Proto je tak nesmírně důležité přemýšlet o sobě samém. Přemýšlet mohou ale pouze v tichosti. Nebýt nikým a ničím rušen. Jen já a Bůh. O to cennější může být právě mše svatá, která je vlastně mou osobní myšlenkovou rozmluvou s Bohem. Jdu na mši svatou, abych načerpal sílu. Já sám za sebe. A každou myšlenku, která mě nějakým způsobem osloví, vztáhnou jen a jen na sebe. Protože jdu do kostela sám za sebe. Nikdo tam uvnitř není důležitější než já a Bůh. Je důležité cítit se na mši svaté dobře a skutečně ji prožít.

Přes všechny možnosti, které nabízí dnešní svět, je potřeba najít si každý den čas k zamyšlení, rozjímání, čas tichosti.... nad sebou samým. Nechtít tak nějak jen svůj život přežít, ale skutečně prožít. Se srdcem na dlani.

Z katecheze Svatého otce
Františka na generální audienci

EUCCHARISTIE

– zdroj života církve

Eucharistie tvoří spolu se křtem a biřmováním jádro „křesťanské iniciace“ a je zdrojem samotného života Církve. V této svátosti lásky totiž pramení každá autentická cesta víry, společenství a svědectví.

Již to, co vidíme, když se shromažďujeme ke slavení eucharistie, nám umožňuje vytušit, co se chystáme prožívat. Ve středu prostoru určeného ke slavení je oltář, stůl pokrytý plátnem, což navozuje dojem hostiny. U stolu je kříž, který ukazuje, že se na tomto oltáři přináší oběť Kristova. On je duchovním pokrmem, kterého se nám tam dostává pod způsoby chleba a vína. Vedle obětního stolu je ambon, tedy místo, odkud se hlásá Boží slovo – shromažďujeme se, abychom naslouchali Pánu, který promlouvá skrze Písmo svaté, a že pokrmem, který tam dostáváme, je také jeho Slovo.

Slovo a Chléb se ve mši stávají jedním celkem jako v Poslední večeři, kdy se všechna Ježíšova slova, všechna znamení, která učinil, kondenzovala v gestu lámání chleba a podávání kalicha, které předjímalo oběť kříže, a ve slovech: „Vezměte a jezte, toto je moje tělo.... Vezměte a pijte, to je kalich mé krve.“

Ježíšovo gesto při Poslední večeři je nejzažším díkůvzdáním Otcí za jeho lásku a jeho milosrdenství. „Díkůvzdání“ se řecky řekne „eucharistie“. Proto se tato svátost nazývá eucharistie. Je vrcholným díkůvzdáním Otcí, který nás tolik miloval, že nám z lásky dal svého Syna. Výraz „eucharistie“ v sobě proto zahrnuje celé toto gesto, které je gestem Boha a zároveň člověka, gestem Ježíše Krista, pravého Boha a pravého člověka.

Památka Ježíšovy Paschy

Slavení eucharistie je tedy mnohem víc než pouhá hostina: je vlastní památkou Ježíšovy Paschy, ústředního tajemství spásy. „Památka“ neznamená jen vzpomínku, pouhou připomínku, nýbrž skutečnost, že kdykoli slavíme tuto svátost, účastníme se tajemství umučení, smrti a vzkříšení Krista. Eucharistie je vrcholem spásonosného Božího činu: Pán Ježíš se stává chlebem lámaným pro nás, neboť nás obdaruje svým milosrdenstvím a svou láskou, takže obnovuje naše srdce, naše bytí a způsob, kterým se vztahujeme k němu a k bratřím. Proto se přijímání této svátosti nazývá komunio. Mocí Ducha Svatého nás účast na

eucharistickém stolu jedinečně a hluboce připodobňuje Kristu a dává nám již nyní předběžně zakoušet plné společenství s Otcem, které bude charakterizovat nebeskou hostinu, kde se budeme se všemi svatými radovat z kontemplanace Boha tváří v tvář.

Nedělní mše svatá

Nikdy nemůžeme Pánu za dar eucharistie dostatečně poděkovat! Je to veliký dar, a proto je velmi důležité účastnit se nedělní mše. Jít na mši, nejenom se modlit, ale také přijímat eucharistii, chléb, který je tělem Ježíše Krista, jenž nám dává spásu, odpouští nám a sjednocuje nás s Otcem. Je krásné to činit! Jdeme na mši každou neděli, protože je to den Pánova zmrtvýchvstání. Proto je neděle pro nás tolik důležitá. V eucharistii vnímáme vlastní příslušnost k Církvi, Božímu lidu, Božímu Tělu, k Ježíši Kristu. Nikdy nedokážeme pochopit veškerou její hodnotu a bohatství. Prosme proto Pána, aby tato svátost v Církvi nadále uchovávala jeho živou přítomnost a ztvárňovala naše společenství v lásce a sdílení podle srdce Otcova.

Položme si nyní otázku, jak žijeme eucharistií? Když jdeme v neděli na mši, jak ji prožíváme? Je to jen slavnostní chvíle, ustálená tradice, příležitost k setkání nebo k pocitu uspokojení, anebo je něčím víc? To, jak prožíváme eucharistii, můžeme zhodnotit pomocí tří ukazatelů.

Starost o bližní

Prvním ukazatelem je způsob, jak se díváme na druhé a jak o nich uvažujeme. V eucharistii Kristus vždy nově uskutečňuje sebedarování, které dokonal na kříži. Celý jeho život je činem naprostého sdílení se z lásky. Proto rád pobýval s učedníky a lidmi, které poznal. Sdílel s nimi jejich tužby, problémy a vše, co hýbalo jejich duší a životem. Když se nyní účastníme mše svaté, setkáváme se s muži a ženami všeho druhu: mladými, starými, dětmi, chudými, dobře postavenými, místními nebo cizinci, celými rodinami nebo jednotlivci.... Vede mne však eucharistie, kterou slavím, k tomu, abych všechny vnímal jako opravdové bratry a sestry? Posiluje ve mně schopnost radovat se s radujícími a plakat s plačícími? Pohání mne k tomu, abych se vydal za chudými, nemocnými a vytlačeními na okraj? Pomáhá mi rozpoznat v nich Ježíšovu tvář?

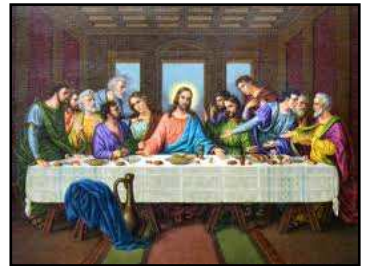
Všichni jdeme na mši, protože máme rádi Ježíše a chceme v eucharistii mít společenství v jeho umučení a vzkříšení. Máme však rádi bratry a sestry, kteří jsou v nouzi, jak to žádá Ježíš? Dělán si starost, jak pomoci potřebným? Anebo jsem trochu lhostejný? Anebo se zajímám jen o podružné věci? Musíme mít starost o své bratry a sestry, kteří jsou v nouzi. Prosme Ježíše, kterého přijímáme v eucharistii, ať nám pomůže pomáhat jim.

Milost odpuštění

Druhým velmi důležitým ukazatelem je milost zkušenosti odpuštění i ochoty odpouštět. Občas se někdo zeptá: „Proč by se mělo chodit do kostela, když ten, co bývá na mši pravidelně, je stejným hříšníkem jako druzí?“ Kolikrát jen jsme to slyšeli? A vskutku, kdo slaví eucharistii, nečiní tak proto, že se považuje za lepšího nebo se chce jevit lepším než druzí, nýbrž právě proto, že stále cítí nutnost být přijat a znovuzrozen milosrdenstvím Boha, učiněného tělem v Ježíši Kristu. Pokud kdokoli z nás necítí potřebu Božího milosrdenství, necítí se být hříšníkem, ať raději na mši nechodí. Chodíme na mši, protože jsme hříšníci, a chceme obdržet Boží odpuštění a mít účast na Ježíšově vykoupení a na jeho odpuštění. Ono „Vyznávám se“, které pronášíme na začátku, není jen formalita, nýbrž pravý úkon lítosti! Já jsem hříšník a vyznávám – tak začíná mše. Nikdy nesmíme zapomenout, že Ježíšova Poslední večeře se konala v „tu noc, kdy byl zrazen“ (1Kor 22, 23). V onom chlebu a vínu, které obětujeme a kolem nichž se shromažďujeme, se pokaždé obnovuje Kristův dar těla a krve na odpuštění našich hříchů. Musíme jít na mši pokorně jako hříšníci a Pán nám uděluje smíření.

Eucharistie a život společenství

Poslední cenný ukazatel nám nabízí vztak mezi slavením eucharistie a životem našich křesťanských společenství. Vždycky je třeba mít na paměti, že eucharistie není něčím, co děláme my; není nějakým naším připomenutím toho, co Ježíš řekl a učinil.

Nikoli. Je to vlastní čin Ježíšův! Kristus působí a je na oltáři. Je to dar Krista, který se zpřítomňuje a shromažďuje nás kolem sebe, aby nás sytil svým Slovem a životem. To znamená, že samo poslání a totožnost Církve pramení odtud, z eucharistie, tam dostávají podobu. Liturgie se může jevit bezchybnou a krásnou z vnějšího hlediska, ale pokud nás nevede na setkání s Ježíšem Kristem, je zde riziko, že nepřinese našemu srdci a našemu životu žádnou výživu. Kristus však skrze eucharistii chce vstoupit do naší existence a prostoupit ji svojí milostí, aby v každém křesťanském společenství byla spojitost mezi liturgií a životem.

Srdce se naplňuje důvěrou a nadějí, pomyslíme-li na Ježíšova slova podaná v Janově evangeliu: „Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den (Jan 6, 54). Žijme eucharistií v duchu víry, modlitby, odpuštění, pokání, sdílené radosti i starosti o potřebné bratry a sestry v jistotě, že Pán splní, co nám přislíbil: věčný život! Ať se tak stane.

převzato z Res Claritatis

Svátost smíření

³toužil uvidět Ježíše, aby poznal, kdo to je, ale poněvadž byl malé postavy, nemohl ho pro zástup spatřit. ⁴Běžel proto napřed a vylezl na moruš, aby ho uviděl, neboť tudy měl jít. ⁵Když Ježíš přišel k tomu místu, pohlédl vzhůru a řekl: „Zachee, pojď rychle dolů, neboť dnes musím zůstat v tvém domě.“ ⁶On rychle slezl a s radostí jej přijal. ⁷Všichni, kdo to viděli, reptali: „On je hostem u hříšného člověka!“ ⁸Zacheus se zastavil a řekl Pánu: „Polovinu svého jmění, Pane, dávám chudým, a jestliže jsem někoho ošdil, nahradím mu to čtyřnásobně.“ ⁹Ježíš mu řekl: „Dnes přišlo spasení do tohoto domu; vždyť je to také syn Abrahamův. ¹⁰Neboť Syn člověka přišel, aby hledal a spasil, co zahynulo.“ Lk 19, 1-10

Nadchází doba postní, doba přípravy na velikonoce a Velikonoce samotné. V průběhu velikonoce budeme znovu prožívat Pánovo utrpení, kříž a Jeho zmrtvýchvstání. A znovu a znovu si budeme uvědomovat obrovský dar, který nám náš Otec dal v obětování svého Syna za nás, každého jednotlivě, za naše hříchy minulé, současné i ty budoucí. Odpovězme upřímně na tuto velkou Lásku k nám tím, že se jí ve svátosti pokoje a smíření zcela vydáme. Pojdme letošní postní dobu prožít jako opravdovou, velkou přípravu na tuto opětovnou Ježíšovu oběť a to upřímným a pravdivým poznáním sebe samých – našich hříchů a provinění. Zastavme se v té každodennosti příprav, abychom měli uklizeno, napečeno, navařeno a snažme se „uklidit“ svoje srdce a připravit na příchod Pána.

Vždyť každá naše zpověď je okamžikem návratu; obnovením přijetí ráje a začátek nové cesty. Zpověď je okamžikem, kdy Bůh dostává právo vstoupit do našeho života, kdy dostává první místo v našem životě, kdy je Kristovou silou obnovován „starý a poškozený“ člověk v nás..... Měli bychom proto věnovat zpovědi a přípravě na ni čas, měli bychom přemýšlet nad svým životem, nad vztahem s naším Otcem. Tato svátost je nenahraditelným klíčem, který nám umožňuje čerpat Boží mír, pokoj, smíření, čerpat uzdravení a odpuštění, čerpat z nezměrného milosrdenství, které má pro nás Bůh připraveno.

Ježíš nám ve svých evangeliích neustále ukazuje, že nemá nad hříchem rukou, ale nikdy není tvrdý vůči hříšníkům, neobviňuje je, neztracuje. Naopak – hříšníky vyhledával, pomáhal jim a několikrát dal jasně najevo, že

přišel kvůli nim, aby je přivedl k Otcí. (Lk 19, 1-10; J 8, 1-11; Lk 7, 36-50...) Ježíš chtěl od lidí obrácení, lítost, pokání a velkou víru.

Co je to tedy pokání? Pokání, to je změna, při které se člověk vrací k Otcí. Teprve potom můžeme mluvit o skutečném obrácení, k němuž nás vyzývá evangelium. (Lk 15, 11-32) Když se zadíváme do evangelia, vidíme, že pokání není nikdy čin ve smyslu „něco za něco“ (udělej to a to a budeš ospravedlněn, očištěn, bude ti odpuštěno). Pokání je věc víry, a proto je to věc vztahu. Jde o vztah naší důvěry k Bohu, jde o nápravu vztahu mezi námi a Bohem. Z evangelia je také jasné, že tuto nápravu koná především Bůh sám, i když ne bez člověka, člověk sám by jí nikdy nebyl schopen. Nemůžeme svátost smíření chápat jen jako „je na mně něco očištěno a proto mohu jít k přijímání“, ale především to, že jsem uvěřil Ježíši a skrze něj se vracím k Bohu Otcí. Když věřím v Krista, modlím se v plné jednotě s ostatními, mohu být s nimi hostem u stolu, k němuž nás Ježíš zve.

A zpovědník při svátosti smíření? To je především znamením. Jeho naslouchající ucho a pro jiné mlčící ústa, jsou znamením přijímající a léčící lásky Boží, která chce člověka uzdravit a zachránit, ne odmítnout, odsoudit nebo pohanět. Je také znamením církve, v níž se hříšník může cítit špatně, ale která ho ve jménu Ježíšově svou vírou a modlitbou objímá a doprovází na cestě pokání.

Z toho všeho je jasné, že celé smíření začíná mnohem dříve, než člověk přikročí ke svátosti smíření, že je to víc, než jenom pouhé podrobné nalezení a vyjmenování hříchů - je to cesta, a to cesta velmi šťastná, i když ne vždycky lehká. Zpovídat se, to znamená přijmout svátost pokání, a přijmout svátost pokání znamená potkat Ježíše Krista a spojit se s Ním v tajemství Jeho smrti a Jeho vzkříšení.

Zpovídáš-li se, aniž bys proti hříchu bojoval v sobě i ve světě, nikdy zlo nepřemůžeš, bojuješ-li proti zlu v sobě a ve světě, aniž by ses zpovídal, nezvítězíš. Neboť jediný nekonečně účinný prostředek jak přemoci hřích spočívá v tom, že se všemi svými silami bijeme o to, abychom ve svátosti pokání přijali jediného vítěze nad zlem – Ježíše Krista

Každá svátost smíření má své části, které bychom neměli opomíjet a každé z nich bychom měli věnovat náležitý čas a náležité soustředění:

a) Lítost: V přípravě na svátost smíření stojí na prvním místě lítost, přivzeme Ducha svatého k této přípravě, k lítosti, jenom skrze něho můžeme svobodně pohlížet na náš život. Lítost – to je „bolest duše nad spáchaným hříchem a jeho odsouzením, spojeným s předsevzetím už nehřešit“. Království Kristovu se totiž přibližujeme vnitřní proměnou celého člověka – metanoia (Ef 1, 19-20; Ef 3, 14-16 aj.). Na této lítosti srdce závisí pravdivost pokání.

Obrácení má totiž zasahovat člověka v jeho nitru, aby mu den ze dne dodávalo většího světla a uvádělo ho do stále většího souladu s Kristem.

K uvědomění si našich vin a hříchů nám může pomoci zpytování svědomí. Zpytování svědomí by mělo být součástí rozhovorů, které vedu s Bohem (modlitba, čtení Písma). Zpytování svědomí se dívá na náš život pohledem víry a tak bychom měli klást důraz na výběr zpytování, mělo by být takové, které zohledňuje náš život, naše povolání v životě, abychom se zamýšleli opravdu nad tím, co nás v životě může potkat a co nás může tížit a zraňovat. Je nutné rozlišovat, jsme-li dospělí – svobodní nebo žijeme v manželství nebo dítě, které na Boha hledí svými dětskýma očima nebo dospívající člověk, utvářející svůj vztah. Každý z nás má své povolání v životě a to má prožívat v souladě s Otcem skrze Ježíše Krista.

b) Vyznání: Ke svátosti smíření patří vyznání hříchů, které vychází z pravdivého sebepoznávání před Bohem a z lítosti nad hříchy. Toto vnitřní zpytování svědomí a navenek projevené vyznání se má odehrávat ve světle Božího milosrdenství. Vyznání vyžaduje od kajícího vůli otevřít své srdce Božímu služebníku; a od služebníka se vyžaduje duchovní „soud“, který koná na místě Kristově, kde pronáší rozsudek odpuštění a uzdravení.

c) Zadostiučinění: Obrácení se dovršuje polepšením života a náhradou škody. Úkon a míra zadostiučinění mají být přiměřené jednotlivým kajícím, aby každý napravil to, co porušil. Aby byl léčen lékem zaměřeným právě na uzdravení jeho samotného a jeho choroby. Je třeba, aby uložené pokání bylo opravdu lékem proti vyznaným hříchům a aby nějakým způsobem působilo obnovu v našem životě. Tímto způsobem kající „nedbá na to, co je za ním“ (Flp3,13), ale znovu se začleňuje do tajemství spásy a napíná své síly, aby dosáhl toho, co je před ním.

d) Rozhřešení: Hříšníkovi, který ve svátostné zpovědi vyjevil služebníku církve své obrácení, uděluje *Bůh odpuštění skrze znamení rozhřešení a tím je svátost pokání dokonána. Podle Božtého uspořádání díla spásy, v němž se viditelně projevila dobrota Boha, našeho spasitele, a jeho láska k lidem, chce nám Bůh skrze viditelná znamení udílet spásu.*

Nutnosti a intenzita této svátosti je pro každého individuální. Jedno z církevních přikázání nám říká, že musíme ke svátosti smíření alespoň jednou za rok a to v době velikonoční. Mějme na paměti, že hřích působí na naše srdce, zaslepuje naše vnímání Boží lásky, ovlivňuje náš duchovní růst a hledání vůle Boží. Hříchem prostě narušujeme svůj vztah k Bohu i k lidem. Může nás ovládat přes naše slabosti (neovladatelná prchlibost, zlost, lenost, pomlouvačnost, aj.), přes naše závislosti (alkohol, jídlo, práce, léky, dnes i třeba počítač, facebook, aj.), přes naše bolesti a zranění (fyzické i psychické). Každý z nás přece zná ten povznášející pocit, pocit lehkosti, když jdeme od

zpovědi. Je to důsledek znova nabyté milosti posvěcující a znovu obnovené vůle žítí života s Bohem, očištěné od zátěže hříchu. Každý hřích, který se nám usadí v srdci a zůstává tam delší čas ovlivňuje naše chování a my se naučíme časem s tímto hříchem žít a někdy se stává, že potom (jednou za rok) některé tyto věci už jako hřích ani nevnímáme.

Někteří z nás však mohou mít i pocit, že některé hříchy neustále v srdci zůstávají, že jsou málo odpuštěny, svazují nás a připravují nás o intenzivní prožitek Boží lásky. Proto můžeme přistoupit k tzv. „celoživotní“ nebo „generální“ zpovědi. Do této svátosti patří hříchy z minulosti, které jsem nevyznali (ze strachu, z neznalosti), příp. vyznali jen polovičatě a neúplně, naše strachy, zranění, neodpuštění druhým, Bohu i sobě, oblasti hříchu, které nás svazují. Můžeme vyznat i hříchy již dříve vyznané (ale naposledy – pokud nás trápí) a potom přijmout Boží odpuštění v plné míře a za všechno. (J 8, 36; Ř 8, 27-28; aj.) Aby svátost spásy na nás, kdo věří v Krista svou mocí skutečně působila, je nutné, aby zapouštěla kořeny v celém životě, aby nás pobízela k službě Bohu a bratřím.

A závěrečná rada:

hříchu lituj hned

cestu kontroluj občas

nad závěrem dne se zastav,

uznej dobré a zlé, děkuj a pros za odpuštění

v ročních exerciciích si udělej „hloubkovou kontrolu“

Inspirace čerpána z knihy P. ThLic. Aleše Opatrného
„Příprava k svátosti smíření“

Ze života naší farnosti

Od adventu do tří králů – malé ohlédnutí

Naše malé ohlédnutí začneme dobou adventní, kterou jsme zahájili přednáškou na téma „Bible a život křesťana“, o kterou jsme požádali otce Petra Karase. Přiblížil nám Písmo svaté - jak ho číst, rozjímat a přijímat do každodenního života. Za vaší hojně účasti jsme strávili krásné odpoledne nad Písmem, kdy jsme společně sdíleli své zkušenosti z čerpání osobního povzbuzení, rad, ujištění o Boží lásce, které se nachází v Božím slově pro každého z nás.

Náš společně strávený adventní čas pokračoval dětskou mší svatou, na kterou již tradičně zavítal svatý Mikuláš. Letos přišel o něco dříve a zapojil se do katecheze našeho otce Mirka. Potom se – jako již tradičně – Mikuláš zeptal dětí na jejich poslušnost, pílí ve škole i doma a na spoustu jiného. Tentokrát se mi zdálo, že děti se tolik nebáli a byli výřečnější. Andělové potom rozdali dětem malou pozornost ve tvaru lodičky, která jim měla připomínat příběh z katecheze.

Adventní čas je časem zamýšlení se, a tak i my jsme s otce Mirkem pokračovali v zamýšlení se nad Písmem. Tentokrát jsme mluvili spíše prakticky – a to o částech Bible a jak v ní hledat. O způsobu, jak prakticky číst Bibli, jak si jednotlivé úryvky vybírat a spoustu jiných praktických rad pro naši další četbu Písma.

Čas vánoční jsme začali dětskou mší svatou – tentokrát v Kněždubě. Děti se svými zvonečky otevřeli jesličky a za jejich doprovodu byl „Ježíšek“ přinesen do jesliček, letos ne otcem Mirkem – ten měl nohu v ortéze a v rukou berle, takže malého Ježíška neměl jak přenést. Slavení vánoc s dětmi má v sobě nesmírné kouzlo, neboť se na nás všechny může přenést jejich opravdová, neskrývaná a bezelstná radost z očekávání velké události. Někdy my dospělí se ve starostech a těžkostech všedních dnů zapomínáme radovat a právě v době vánoc je krásné sledovat děti a brát si příklad z jejich bezprostřední radosti a nadšení. Doufám, že každý z nás má ještě pořád v srdci tu radost, kterou nám dává Bůh při znovuzrození svého Syna, které slavíme po celou dobu vánoční, a kterou bychom si měli v srdcích uchovávat po celý rok.

Slavnosti vánoční doby končí slavností Tří králů a již tradiční tříkrálovou sbírkou. Opět jsme mohli zavítat do Veselí nad Moravou, kde koledníkům z celého děkanátu požehnal otec arcibiskup Jan Graubner. Po této mši svaté jsme se mohli podívat na malé představení dětí se Strážnice, které se jmenovalo „Andělé na kúru“, a které shlédl i otec arcibiskup a velmi se mu líbilo. Toto představení jsme mohli také vidět v kněždubském kostele, kam ho strážnické děti rády přijeli zahrát. I otec děkan myslel na malé koledníky a na nedaleké církevní škole bylo připraveno malé občerstvení (i za příspěví našich lhostykých maminek, kterým tímto ještě jednou velké díky).

A nakonec jsme požehnali i tříkrálovým koledníkům u nás ve Tvarožné Lhotě. Jako každoročně vyrazili děti v sobotu po mši svaté, na které jim otec požehnal. Skupinek, které se vydali přinášet radostnou zvěst o narození Spasitele a zároveň žádat o pomoc pro ty nejpotřebnější, bylo tentokrát 10. Všechny skupinky se na závěr sešli v pastoračním domě, kde na ně čekalo občerstvení připravené jejich maminkami, za což jim také patří velké díky. Na tříkrálové sbírce 4. 1. 2014 se ve Tvarožné Lhotě vybralo 25.278,--Kč, za což všem dárcům upřímné díky. Zhruba ve stejném čase se konali sbírky v celém děkanátu, celková částka v oblasti působnosti Charity Veselí nad Moravou činila 816.417,-- Kč. Všem dárcům upřímné díky, ať Vám všem náš Pán žehná a provází Vás svou milostí.

Dětské mše - katecheze

Povídání s Mikulášem

Dětská mše s Mikulášem

strážničtí "Andělé na kůru"

Vánoční dětská mše

Vánoční mše svatá

Naši tříkrálový koledníci

Naši tříkrálovi koledníci

Požehnání koledníkům

Dětská mše svatá s návštěvou svatého Mikuláše

Opět po roce zavítal i do kněždubského kostelíka svatý Mikuláš. Děti zaplnily při dětské mši přední místa a netrpělivě čekaly, zda se zase objeví ten tajemný, velký muž s bílými vousy a velkou berlou. Jejich oči se rozzářily, když se po otcově kázání blížil ze zadní části kostela. Hlavičky dětí se jen otáčely a pozorně sledovaly každý jeho krok.

Otec Mirek jej přivítal a pak už se Mikuláš pustil do rozhovoru s dětmi. Všechny děti pak dostaly od Mikuláše sladkou odměnu ve tvaru lodičky. Aby nezapomněly, že jejich plavba života směřuje k jedinému cíli. A tím je nebe.

Tříkrálové koledování v Kněždubě

Všem koledníkům, kteří se zapojili do Tříkrálového koledování bylo opět odměnou kino ve Veselí nad Moravou. Pro letošní rok byla vybrána pohádka Ledové království. Velmi dobrý výběr jak pro děti tak i pro dospělé. V této pohádce, která opravdu zaujala děti i dospělé, bylo spoustu hlubokých myšlenek, které se odráží v životech lidí. Jedním kouzlem se dokáže vytvořit led, jiným kouzlem zase ledy pukají. Dokonce i neživé, tvrdé kameny se změň v živé. Co všechno jde způsobit během života nejen královským dětem se odrazilo v této pohádce, která se den ze dne proměnila v ledové království. A najednou nezbyvá nic jiného než se trpělivě snažit, aby ty ledy zase roztály. No a návod, jak to udělat najdeme v 13. kapitole Korintským. ☺
V Kněždubě se na Tříkrálové sbírce vybralo Kč 29 176,-.

Farní ples

“Svůj kroky rozezpívej”

Dne 25. ledna 2014 se v naší obci Kněždub uskutečnil tradiční Farní ples. Byla jsem pověřena úkolem být organizátorkou. Abych pravdu řekla, měla jsem velké obavy, protože to byla docela velká akce pro celou naši farnost a já jsem až tak velké zkušenosti neměla. Ale pojala jsem to v duchu zábavy tak, aby si přišli na své jak tanečníci, tak i tetičky, které se přišli na ples jen podívat.

Motto plesu bylo „Svůj kroky rozezpívej“. O to, aby se nám naše taneční kroky rozezpívaly se postarala dechová hudba Blatnička s kapelníkem Mirkem Zalubilem. A skutečně se jim to dařilo, tančilo a hrálo se jedna radost. Ples jsme zahájili písničkou „Svůj kroky rozezpívej“, a pak se o představení postarali naši nejmenší z tanečního kroužku, kteří nám předvedli své taneční pásmo. Po nich přišla na scénu cimbálová muzika z LŠU Strážnice, která nám ukázala, jak jim to pěkně hraje a zpívá. K tomu všemu, aby se nám na plese líbilo ještě více, se postaraly kuchařky pod vedením tetičky Hruškové a připravily bohaté menu, po kterém se jen zaprášilo. Taky byly k dispozici zákusy a patenty, které připravily naše šikovné ženy z Kněždubu a Tvarožné Lhoty.

Ale to největší překvapení zábavy mělo teprve přijít. Náš otec Miroslav měl totiž narozeniny, takže si pro něj připravila naše oblíbená kněždubská skupina „Šlapetáků“ pěkné narozeninové překvapení v podobě písniček a dárku, ze kterého měl otec velkou radost. Dostal krásný overal na spaní i s čepičkou. Nakonec si stříhnul sólo i v oblečku, který mu moc slušel. Na plese byla taky tombola s krásnými cenami, o které se postarali jak farníci, tak sponzoři z okolních měst a vesnic.

Myslím si, že se ples vydařil a všichni byli spokojeni. Ale vím, že bez ochoty lidí, kteří se zapojili do tohoto koloběhu, by se tato akce nemohla uskutečnit. Takže všem, co pomáhali, chci co nejsrdečněji poděkovat, že mě nenechali ve štýchu a ochotně se zhostili svých úkolů. Všem velké díky. Jsem moc ráda, že na tento ples přišli jak mladší, tak i starší generace a všichni dohromady se dokázali bavit.

Jana Uříčářová

Prázdniny ve středisku „Archa“ Rajnochovice

Když otec Mirek v kostele ohlásil, že táborové středisko „Archa“ Rajnochovice pořádá jako každý rok „Sněženky“ (táborový pobyt o jarních prázdninách), rozhodla jsem se to vyzkoušet. A tak jsem v pondělí 17. 2. ve 14.00 nasedla do auta s myšlenkou, že si následující týden výborně užiju.

Jako každý tábor byly i „Sněženky“ provázeny příběhem. Byl to příběh ledové královny, Káie a Gerdy. A v tomto duchu se nesl také celý náš program.

Každý den jsme zahájili rozvíčkou, snídaní a také mší svatou. Po dopoledním programu na nás čekal výborný oběd z rukou paní kuchařek. Po té následoval odpolední program, večeře a večerní program. Všechny úkoly, které jsme plnili nám zadávali sestry ledové královny: Jaro, Léto, Podzim. Večerní program byl většinou rozdělený zvlášť pro mladší děti a zvlášť pro nás starší. Každý prožitý den jsme zakončili modlitbou.

Největším překvapením byl pro mě společně psaný dopis papeži Františkovi a taky od nás všech podepsaný. Musím říct, že v pátek odpoledne jsem odjížděla s pocitem krásně prožitých prázdnin, poznala jsem spoustu skvělých kamarádů, vedoucích a úžasné prostředí střediska v Rajnochovicích.

Klárka Šimšová

Kdo přežije - BÍLOVICE !

16. – 19. února jsme jako každý rok pořádali prázdniny v Bílovicích pro 1. stupeň ZŠ. Tématem pro tyto prázdniny bylo „KDO PŘEŽIJE-BÍLOVICE“ – celé prázdniny jsme soutěžili o imunity (osvobození od mytí nádobí) nebo o odměny. Na prázdniny přijelo 9 dětí většina z Tvarožné Lhoty, ale i Kněždub měl svoje zastoupení ☺.

První den jsme zahájili večeří a pak následovalo představení dětí a vedoucích v prezentaci, poté jsme si zahráli malé hry a den ukončili modlitbou. Před spaním se každý večer četl příběh O Vlčkoví. V pondělí jsme začínali klasicou rozevčikou a snídaní. Hned poté následovalo rozdělení do skupinek a

vědomostní hra “O Sirky“. Po návratu ze hry dostaly děčka sirky a úkol rozdělat oheň, který přepálí provázek a tak získat imunitu. Po odpoledním klidu jsme se vydali do lesa na výzvu o odměnu. Poté jsme začali vyrábět masky ze sádry. Po večeři jsme si šli do parku zahrát další hru o odměnu. Večer se uskutečnila

kmenová rada, kde jsme ocenili vítěze her, předali bavlnku za dobrý skutek nebo jako poděkování pro toho, kdo nás ten den potěšil a ukončili modlitbou.

Třetí den se konal výlet do aquaparku. Po návratu z Uh. Hradiště jsme se začali připravovat na mši sv.. Děčka dostaly zadáno sehrát scénku na 1. čtení, vymyslet přímluvy, naučit se písničky a ministrování. Následovala samotná mše sv., která se nám velice povedla a všichni jsme si ji užili. Pak jsme se rozhodli fandit českému hokejovému týmu na olympiádě ☺. Večer pak následovala největší výzva o milion dolarů proti strážci pokladu, který nakonec po velkém úsilí vyhrál Vláďa Šantavý ☺ . Den jsme opět ukončili kmenovou radou. Poslední den jsme se rozloučili hrou Latrina v parku, pak už jsme jenom uklidili, zahráli si malé hry a uspořádali poslední kmenovou radu.

Myslím, že se tento prázdninový pobyt velmi povedl. Doufám, že se líbil i děčkám, a že si z něho nějaký ten zážitek odvezli. Děkujeme také kuchařům, kteří nás po celou dobu krmili ☺ a velké díky patří také otcovi Mirovi, že nás po celou dobu doprovázel.

Anonym (vedoucí Radka ☺)

Filip Štica: Jarní prázdniny v Bílovicích

O jarních prázdninách jsem se zúčastnil pobytu na faře v Bílovicích.

Po příjezdu v neděli jsme si vybalili věci, seznámili se s rozvrhem a byla tady večeře. Po společně prožitém večeru byla večerka.

V pondělí ráno po budíčku následovala rozcvička a pak

snídaně. Dále byla pro nás připravena hra v lese, při které jsme se dobře pobavili. Na další den jsme se moc těšili, protože se šlo do AQUAPARKU v Uherském Hradišti, kde jsme si dobře zařídili a po nákupu se vrátili do Bílovic.

V poslední den při kmenové radě jsme zhodnotili náš pobyt a začali se připravovat na odjezd domů. Celý náš pobyt se nesl v duchu různých kanadských žertíků jako např. novinový řízek, malování zubní pastou apod. Bylo to zkrátka "hustý".

Kristinka Komoňová: Prázdniny v Bílovicích

Letos poprvé jsem jela na prázdniny do Bílovic na faru s otcem Miroslavem. Moc jsem se těšila. Bylo nás celkem devět dětí z Kněžduba i z Tvarožné Lhoty.

Vedoucí si pro nás připravili pěkný program. Hráli jsme denní i noční hry, jeli jsme na bazén do Uherského Hradiště, kde se mi nejvíc líbila vířivka.

Měli jsme taky mši svatou, která byla jenom pro nás. Byla moc zajímavá v tom, že jsme hráli příběh o Mojžíšovi, který se ten den četl, jako divadelní scénku. Taky jsme si

mohli sami vymyslet přímluvy, se kterými nám pomohla vedoucí Zuzka. Večer byla pro nás nachystána noční hra, při které jsem se trochu bála. Hledali jsme poklad, který hlídala strašidelná postava.

Prázdniny v Bílovicích se mi moc líbily a těším se, až pojedu příště.

Mariánka Šimšová: A zase v Bílovicích

Jako každý rok jsem s otcem Miroslavem vyrazila na prázdniny do Bílovic. Každý rok si tam užijeme spoustu legrace a tak jsem se těšila i tentokrát. Jelo nás tam dohromady 9 dětí ze Lhoty a z Kněžduba.

Holky – vedoucí pro nás měli opět nachystaných spoustu her, třeba jak jsme sami rozdělávali oheň a přepalovali provázek, na kterém byl kámen, který musel spadnout na zem, taky jsme vyráběli sádrové masky a nemohlo chybět ani sledování olympiády. Měli jsme i noční hry. Každý den jsme končili kmenovou radou, na které jsme zhodnotili celý den, vedoucí

odměnili vítěze a šly jsme spát. Taky jsme si udělali výlet do bazénu v Uh. Hradišti.

Také se mě líbila mše svatá, která byla jenom pro nás a my jsme na ni připravovali přímlyvy a hráli jsme čtení o Mojžíšovi. Zase se mi v Bílovicích moc líbilo a už se těším, kdy pojedeme znovu.

Svätost pomazání nemocných

V Písmě sv. najdeme už ve Starém zákoně víru člověka v Hospodina, který uzdravuje, „odpustí každou vinu a vyléčí každou nemoc“ (Ex 15,26). Již zde se nemoc stává cestou k obrácení. Je zde i poznání, že nemoc a utrpení souvisí s lidským hříchem a odklonem od Boha, zatímco věrnost Bohu navrácí život.

V Novém zákoně se Boží Syn a Spasitel Ježíš představuje jako lékař uzdravující všechny lidské nemoci. Jeho soucit s nemocnými jde tak daleko, že se s nimi ztotožňuje: „Byl jsem nemocný a navštívili jste mne“ (Mt 25,36.). Tato Pánova láska k nemocným ve všech dobách probouzela v křesťanech touhu pečovat o všechny, kdo jsou nemocní na těle či na duchu. Ježíš vyzývá nemocné, aby věřili. Dotýká se jich, ale i nemocní se snaží dotknout Ježíše, protože „z něho vycházela síla, která uzdravovala všechny...“ (Lk 6,19). Ježíš ale přišel především proto, aby uzdravil celé naše lidství, které hříchem propadlo utrpení a smrti. Bere na sebe naše hříchy, sám podstupuje úděl utrpení a smrti, aby nás vykoupil. Kříž Kristův dává nový smysl utrpení. Od té chvíle každý může svůj vlastní kříž a trápení spojit s Ježíšovým výkupným utrpením, které „chceme doplnit na vlastním těle“ (Kol 1,24). Pán nás k tomu přímo vybízí: „Vezmi svůj kříž a následuj mne!“

Učedníci od počátku svého poslání konají i službu soucitu a uzdravování. „Uzdravujte nemocné!“ je Ježíšův jasný příkaz. Ve službě Církve nemocným působí a léčí sám Ježíš, lékař duší i těl. Eucharistie je nejučinnějším lékem k životu, i tam, kde tělesná nemoc je již nevléčitelná. Svátý Jakub dosvědčuje ve svém listu, že již v apoštolské církvi existoval obřad služby nemocným: „Je někdo z vás nemocen? Ať si zavolá představené církve a ti ať se nad ním modlí a mažou ho olejem ve jménu Páně. Modlitba spojená s vírou zachrání nemocného, Pán ho pozdvihne, a jestliže se dopustil hříchů, bude mu odpuštěno“ (Jak 5,14-15). Tento původní a jasný výrok nejlépe vystihuje, jakým darem je svátost pomazání nemocných. Tato svátost se uděluje nemocným v nebezpečí smrti: Kněz je maže olejem nemocných na čele a na ruku a přitom říká: „Skrze toto svaté pomazání ať tě Pán pro své

milosrdenství posílí milostí Ducha svatého, ať tě vysvobodí z hříchů, ať tě zachrání a posilní.“ Tomu předchází úkon kajícího, úryvek z Písma svatého a modlitby. Přijetí svátosti smíření a eucharistie jsou velmi žádoucí, aby se účinek pomazání mohl plně projevit.

Tato svátost není posilou jen těm, kdo se ocitli v krajním ohrožení života. Příhodná doba je už tehdy kdy je věřící v nebezpečí smrti pro nemoc či stáří. Pokud nabude znovu zdraví, může později v nemoci tuto svátost znovu přijmout. I během těžké nemoci může být svátost opakována, nastane-li zhoršení. Je vhodné tuto svátost přijmout i před

každým vážným chirurgickým zákrokem a také u starých osob, kterým ubývá síl.

Svátost pomazání nemocných udělují pouze biskupové a kněží, věřící mají být dobře připraveni, aby ji s vírou a odevzdaností přijali. Společenství ostatních věřících je má podporovat svou pomocí a modlitbou. Liturgie svátosti má být slavena ve společenství, ať už v rodině nemocného nebo v nemocnici, či v kostele během eucharistické bohoslužby.

Svátost pomazání nemocných má tyto účinky:

- Spojuje nemocného s Kristovým utrpením k jeho vlastnímu prospěchu i k prospěchu celé církve.

- Přináší mu útěchu, vnitřní pokoj a odvahu, aby snášel kříž své nemoci nebo stáří s odevzdaností a křesťanskou zralostí.

- Odpouští hříchy nemocného, pokud jejich odpuštění nemohl obdržet ve svátosti smíření (např. je už v bezvědomí).

- Dává mu sílu k uzdravení, pokud to prospívá ke spáse duše.

- Připravuje ho na přechod z života časného do věčného.

Pomazání nemocných v Kněždubě

Putování Panny Marie z Fatimy

V měsíci lednu jsme v naší farnosti přivítali putovní sochu Panny Marie fatimské. Devět dní zůstala Panna Maria v kostele, kde jsme se denně modlili nověnu a prosili za naše rodiny, farnost a celou obec. Pak navštívila nemocné v naší farnosti, všemi byla srdečně a vděčně přijata. Poté putovala po naší obci. Přijalo jí 18 rodin, kde se sešlo vždy několik žen a mužů. Svým zpěvem a modlitbou uctívali Pannu Marii a předkládali jí své prosby.

Panno Maria, vzdáváme Ti díky za vše krásné, co jsme s Tebou v měsíci lednu prožili za celou farnost.

 Za členy fatimského apoštolátu v Kněždubě
 Marie Chudíčková

*Ze života významného světce
Svatá Kateřina Sienská
29. dubna*

Kateřina Sienská se narodila roku 1347 v Sieně v Itálii do neklidné doby, kdy nadšení pro víru ochabovalo. V Itálii doutnaly spory, šlechta utiskovala a vykořisťovala lid. Ve věku 12 let se Kateřina na přání rodičů měla vdát, ale odmítla a musela tedy od rodičů mnoho vytrpět. V 18 letech vstoupila k dominikánským terciářkám, kde obětavě pečovala o nemocné a umírající. Sama se i nakazila, ale to ji neodradilo od služby nemocným. Kateřina až do smrti skrývala Kristovy rány, které přijala. Poslední léta žila jen z eucharistie a zemřela ve věku 33 let, kdy v hodině smrti pronesla slova:

„Bud'te přesvědčeni, že jedinou příčinou mé smrti je žhavá láska k církvi, která mě stravuje.“

Kateřina zanechala 381 dopisů, které diktovala písařům, protože ona sama neuměla psát. Papež Pavel VI. jmenoval Kateřinu 4. října 1970 církevní učitelkou. Tento titul mají dodnes jen dvě ženy v církvi a to Kateřina Sienská a Terezie z Avily.

Kateřina je pokládána za největší ženu křesťanstva a je hlavní patronkou Itálie.

MCh

*Pastorační plán
aneb co nás čeká
v následujících měsících*

5. března	Popeleční středa – mše svatá v 17.00h ve Tvarožné Lhotě a v 18.00h v Kněždubě
8. března	Děkanátní liga ve florbale ve Velké nad Veličkou
19. března	Slavnost svatého Josefa – mše svatá v 17.00h ve Tvarožné Lhotě a v 18.00h v Kněždubě (+ novéna)
22. března	Děkanátní volejbal ve Velké nad Veličkou
28. – 29. 3.	Děkanátní setkání mládeže v Kněždubě
13. dubna	Květná neděle – mše svatá v 8.00h Tvarožná Lhota a v 10.30h Kněždub
17. dubna	Zelený čtvrtek – 17.00h Tvarožná Lhota 18.30h Kněždub
18. dubna	Velký pátek – 17.00h Tvarožná Lhota 18.30h Kněždub
19. dubna	Bílá sobota – 4.00h Kněždub 19.00h Tvarožná Lhota
20. dubna	Slavnost Zmrtvýchvstání Páně – Velikonoční neděle
21. dubna	Velikonoční pondělí
27. dubna	Velikonoční koncert dětské scholy – Kněždub
1. května	Zahájení májových pobožností – kaplička „na Nivkách“ + žehnání polí – v 10.00h
2. – 4. 5.	5. výročí Komunitně – pastoračního centra Jana Pavla II.
11. května	Hasičská pouť ke sv. Floriánovi – Kněždub – mše sv. v 10.30h
24. května	Svatost smíření pro děti přistupující k 1. sv. přijímání a jejich rodiče - Tvarožná Lhota
25. května	První svaté přijímání Tvarožná Lhota – mše svatá v 10.00h

25. května	Ukončení májových pobožností – kaplička Panny Marie Tvarožná Lhota v 15.00h
30. května	eMPéčko – Strážnice
31. května	Svatost smíření pro děti přistupující k 1. sv. přijímání a jejich rodiče - Kněždub
1. června	První svaté přijímání Kněždub – mše svatá v 10.30h

VEČERNÍ ADORACE

Tvarožná Lhota	13. března	10. dubna	22. května
Kněždub	20. března	---	15. května

VEČERNÍ ADORACE SE SVÁTOSTÍ SMÍŘENÍ

Kněždub	6. března	3. dubna	1. května
Tvarožná Lhota	27. března	---	8. května

NÁVŠTĚVA NEMOCNÝCH

Tvarožná Lhota	6. března	3. dubna	8. května
Kněždub	7. března	4. dubna	9. května

V naší farnosti jsme se rozloučili

(prosinec - únor)

Kněždub

Josef Šantavý	+ 13. ledna
František Křížan	+ 16. ledna
Jarmila Brhelová	+ 8. února
Anna Špirudová	+ 9. února

Tvarožná Lhota

Josef Šurkala	+ 13. prosince
Marie Hříbňáková	+ 29. prosince
Marie Bačíková	+ 20. ledna

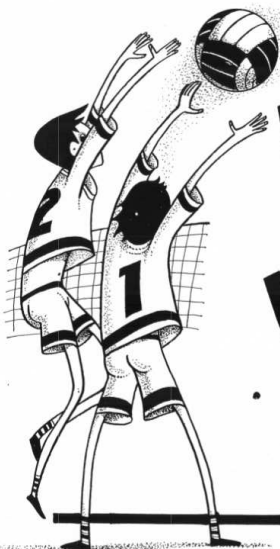
Svatost manželství přijmou

- ❖ **26. dubna v 11.00h v Kněždubě**
Tereza Symerská , Kněždub
Pavel Jurček, Hroznová Lhota

- ❖ **17. května v 11.00h ve Tvarožné Lhotě**
Adéla Štípská, Tvarožná Lhota
Jiří Uříčář, Tvarožná Lhota

- ❖ **31. května v 11.00h v Radějově**
Lenka Mezihorská, Vracov
Jakub Říha, Tvarožná Lhota

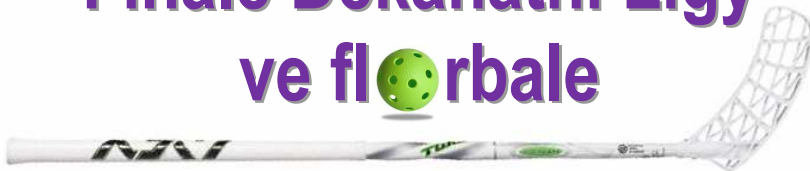

DĚKANÁTNÍ TURNAJ VE VOLEJBALU

KDY: 22. března 2014 ^{začátek} ^{mší svatou}
v 8:00 hod.

KDE: Velká nad ^{mše sv. v kostele}
Veličkou ^{turnaj ve sportovní hale}

Finále Děkanátní Ligy ve florbale

**V sobotu 8. března 2014
v hale ve Velké nad Veličkou**

ZAČÁTEK: 9:00 hod.

KONEC: 15:00 hod.

1. KATEGORIE 1. - 5. TŘÍDA - 5+1 HRÁČŮ
2. KATEGORIE 6. - 9. TŘÍDA - 5+1 HRÁČŮ
3. KATEGORIE 15 - 21 Let - 5+1 HRÁČŮ

STARTOVNÉ 30 Kč

O ČASE A SMYSLU

Satan svolal celosvětový kongres démonů a v úvodním projevu řekl: "Naše situace se zdá být překerní. Lidé si postavili množství kostelů, chrámů, mešit a templů, aby měli kam před námi utíkat. Mají také mnoho moudrých knih - některé z nich i svaté - a dokáží z nich poznávat pravdivou a smysluplnou cestu pro svůj život. My tomu nedokážeme zabránit! Naše věc se zdá být ztracena..." "Co tedy máme dělat?" volali démoni.

"Nebráňte jim v tom, čemu zabránit nedokážete, ale **připravte je o čas**" pokračoval Satan, " **aby prostě neměli čas na podstatné věci.**

Snažte se, aby byli stále zaneprázdnění nedůležitými věcmi. Vymyslete spoustu možností, jak zaměstnat jejich myšlení.

Pokoušejte je, aby utráceli a půjčovali si peníze, aby kvůli tomu v práci trávili víc a víc času. Aby pracovali sedm dní v týdnu a nejméně dvanáct hodin denně, a to všechno proto, aby si mohli kupovat zbytečnosti. Aby vymýšleli nové a nové módní hity a chtěli je za každou cenu vlastnit.

Přidejte jim k tomu pocit, že nelze vybočit, protože to dělají všichni. Do vědomí jim dávejte pocit vlastní nepostradatelnosti, říkejte jim: "Kdo to zachrání, když ne ty? Nikdo to nedokáže tak dobře udělat jako ty!"

Budou pracovat ještě víc a o pracovních věcech a světském mamonu budou přemýšlet ve dne i v noci. Zabraňte jim trávit čas s partnery, zabraňte jim věnovat se dětem. Jejich rodiny se rozpadnou a jejich domovy přestanou být útočištěm před pracovním shonem.

Lákejte je, aby měli doma pořád puštěné rádio, televizi nebo počítač. Dohlédněte, aby v každém obchodě a v každé restauraci pořád vyhrávala hudba.

Nuťte je, aby si v každou volnou chvíli strkali sluchátka do uší a ohlušovali si hlavy, aby si i na cestách v autě pořád něco pouštěli. **Stále je zaměstnávejte, nedejte jim příležitost, aby byli jen tak v klidu.** Nuťte je sáhnout po mobilu, kdykoliv se nudí...

Dbejte, aby měli u ruky vždycky množství časopisů a novin. Dvacet čtyři hodin denně na ně útočte zbytečnými a stále se opakujícími zprávami. Kolem silnic nastavte billboardy, aby je vyrušovaly při řízení.

Jejich schránky naplňte reklamami, katalogy, nabídkami slev a služeb zdarma. Zahlcujte je stále znovu a znovu novými věcmi.

V časopisech a v televizi jim pořád ukazujte štíhlé modelky a svalnaté modely, aby začali věřit, že tohle je pravá krása. Zabraňte jim všemi možnými okrasami těla, aby poznali a objevili kouzlo přirozené krásy a jednoduchosti.

Ved'te je k tomu, aby i při odpočinku vyhledávali nejrůznější akce. Aby se i z výletů, z cest a z rekreací vraceli vyčerpaní. Stále jim vštěpujte, že je potřeba se bavit, vymýšlet různé soutěže, programy.

Braňte jim chodit do přírody, vymýšlejte pro ně spoustu možností "aktivního" odpočinku v zábavných parcích, v multikinech a v hledištích stadionů.

Hlavně je stále a bez oddechu zaměstnávejte! To jim naprosto zabrání slyšet hlas moudrosti, který je tichý a nevtrávný."

Démoni se po Satanově projevu rozletěli po světě a od té chvíle horlivě pracují přesně podle šéfových instrukcí...

*Sněženkou v přírodě
odmykám jarní čas.
Jestli ne za okny,
tak potom aspoň v nás.*

*Slunečným paprskům
chtěl bych sílu dát,
ať v srdcích námraza
všem lidem začne tát.*

*Zkusím to s úsměvem
vždyť radost přináší,
a vždycky pozná se,
zda byl i upřímný.*

Příští číslo farního zpravodaje vyjde 1. června 2014.
Uzávěrka příspěvků je 25. května 2014.
Vydává: Římskokatolická farnost Kněždub
Vychází pro vnitřní potřebu farnosti. Počet výtisků 280ks.
Náklady na 1ks činí 10Kč.
Příspěvek je možné vhodit do kasičky vzadu v kostele.
Email: farnostknezdub@seznam.cz
Web: farnost-knezdub.ic.cz

***Proto, jak říká Duch svatý:
„Jestliže dnes uslyšíte jeho hlas,
nezatvrzujte svá srdce ve vzdoru...“
(Židům 3,7)***